

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 269/2012-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť SHR – Ing. Ľ. V., S., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 87/2011 a jeho uznesením z 20. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť SHR – Ing. Ľ. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2012 doručená sťažnosť SHR – Ing. Ľ. V., S. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu

v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co/87/2011 a jeho uznesením z 20. decembra 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 150/2011 Okresný súd Svidník (ďalej len „okresný súd“) rozhodoval o návrhu V., a. s., K. (ďalej len „navrhovateľka“), na vydanie predbežného opatrenia, ktorým by sa sťažovateľke uložila povinnosť zdržať sa konania, ktoré by bránilo navrhovateľke vo vykonávaní stavebných prác na výstavbe verejného vodovodu podľa právoplatného rozhodnutia Krajského úradu v Prešove, odbor životného prostredia, č. 98/01004-Š z 15. decembra 1998 (ďalej len „stavebné povolenie“). Navrhovateľka svoj návrh odôvodnila tým, že sťažovateľka ako nájomníčka pozemkov, na ktorých mala byť predmetná stavba realizovaná, bránila vstupe na tieto pozemky aj napriek skutočnosti, že navrhovateľka zabezpečila súhlasné stanovisko väčšiny ich vlastníkov. Okresný súd uznesením č. k. 2 C 150/2011-174 z 3. októbra 2011 návrhu na vydanie predbežného opatrenia vyhovel a súčasne navrhovateľke uložil, aby sa v lehote 60 dní domáhala svojich práv podaním žaloby vo veci samej.

Sťažovateľka však podala proti označenému uzneseniu okresného súdu riadne a včas odvolanie – riadny opravný prostriedok, ktorý odôvodnila okrem iného najmä tým, že zo strany navrhovateľky nebola dodržaná podmienka uložená stavebným povolením spočívajúca v povinnosti vopred prerokovať a uzavrieť dohodu o vstupe na pozemky s ich užívateľmi na účely realizácie stavebných prác.

Následne sťažovateľka ďalším podaním doručeným krajskému súdu už po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania oznámila, že vo výrokovej časti uznesenia okresného súdu sú zahrnuté aj pozemky, ktoré neužíva ona, ale tieto na základe v prílohe predloženej nájomnej zmluvy č. 2008 z 12. mája 2008, resp. zmluvy o podnájme (ďalej len „zmluva o podnájme“) uzavretej s ňou ako nájomkyňou užíva M. V. (ďalej len „syn sťažovateľky“) ako podnajíomník, a aj z tohto dôvodu namietala zmätočnosť odvolaním napadnutého uznesenia.

Krajský súd v zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) bez nariadenia pojednávania rozhodol o odvolaní sťažovateľky uznesením sp. zn. 19 Co 87/2011 z 20. decembra 2011 tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 2 C 150/2011-174 z 3. októbra 2011 ako vecne správne potvrdil. Označené uznesenia nadobudli právoplatnosť 19. januára 2012.

Sťažovateľka svoju sťažnosť odôvodňuje okrem iného najmä takto:

„... Navrhovateľ realizoval výstavbu vodovodu cez pozemky v užívaní odporkyne a bez akéhokoľvek súhlasu a jednania s ňou vstupoval arogantným spôsobom na pozemky v jej užívaní, čím porušil rozhodnutie Krajského úradu ZP 98/01004- S zo dňa 15. 12. 1998, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23. 2. 1999, kde porušil bod 4 z tohto Rozhodnutia. Okrem iného navrhovateľ vstúpil aj na pozemky syna odporkyne M. V., ktorý má tieto pozemky v užívaní a navrhovateľ zaviedol súd a zahrnul do predbežného opatrenia aj tieto pozemky, ktoré užíva syn odporkyne M. V. od 12. 5. 2008 o čom svedčí aj Nájomná zmluva z uvedeného roku medzi SHR - Ing. E. V. a M. V. ml. a Deklarácia pozemkov pre PPA, mapa daných pozemkov (číslo parcely... v trase vedenia vodovou). V liste 2. 8. 2011 menovaný M. V. vyzval navrhovateľa, aby nevstúpil na pozemky, kým nedôjde k dohode. Dňa 20. 10. 2011 navrhovateľ zaslal list kde žiada predložiť podmienky vstupu s kópiou nájomnej zmluvy. Navrhovateľ nepočkal na odpoveď a znova svojvoľne arogantným spôsobom vstupoval bez dohody na uvedené pozemky. Dňa 9. 11. 2011 opäť bol zaslaný list, kde vyzýva menovaný M. V., aby navrhovateľ nevykonával práce, nakoľko vznikajú škody na pozemkoch a je ochotný rokovať, tieto pozemky boli zahrnuté do predbežného opatrenia, no M. V. nebol účastníkom konania. Navrhovateľ dňa 5. 12. 2011 v ranných hodinách o 5:00 hod. opäť vstúpil na pozemky za prítomnosti S. K., ktorý ohrozovali celú rodinu na zdraví.

Zo strany súdu boli urobené aj priesťahy v konaní, nespravodlivý proces, dátumy sa rozchádzajú ako aj lehoty na vyjadrenia. Aj napriek tomu, že navrhovateľ bol úspešný a súd mu vyhovel pri vydaní predbežného opatrenia stále sa mal možnosť vyjadriť k danej veci. Táto sťažnosť sa opiera hlavne o spôsobenú škodu odporkyni na pozemkoch, ktoré má riadne v užívaní, kde sa nachádzajú biotopy a ekologické hospodárenie, úrode, došlo k znemožneniu a obmedzeniu na podnikaní odporkyne, zásahom do jej osobnej slobody, narušením vážnosti, ako bývalej starostky u občanov obce, došlo k závažnému ublíženiu na

zdraví nielen odporkyne ale aj jej rodiny, syna, dcéry a manžela. Je zrejmé, že súd neskúmal skutočnosti a vážnosť veci a stále dal za pravdu navrhovateľovi, ako dominantnej spoločnosti, ktorá sa domnievame, že protiprávne zasahovala a pošlapávala užívateľské a vlastnícke práva oprávnených subjektov, čo je v rozpore s ústavnými právami oprávnených užívateľov.“

Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyvodil, že sťažovateľka sa sťažnosťou podanou ústavnému súdu v podstate domáha, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy označeným postupom a rozhodnutím krajského súdu, a súčasne žiada „... zrušiť uznesenie Krajského súdu prešov pod č. 19 Co/87/2011 zo dňa 20. 12. 2011 a vec vrátiť na ďalšie konanie, priznať sťažovateľke za poškodenie práv a zákonov platných v SR odškodnenie vo výške 20 000 €“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 87/2011 a jeho uznesením z 20. decembra 2011.

1. K porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 87/2011 a jeho uznesením z 20. decembra 2011 malo podľa tvrdenia sťažovateľky dôjsť tým, že návrhu na vydanie predbežného opatrenia bolo vyhovené napriek nesplneniu podmienky uloženej stavebným povolením, ktorá spočívala v povinnosti navrhovateľky na účely realizácie stavebných prác vopred prerokovať a uzavrieť so sťažovateľkou ako užívateľkou (nájomkyňou) dohodu o vstupe na pozemky, ako aj tým, že predbežné opatrenie (výroková časť uznesenia okresného súdu) zahŕňa aj pozemky, ktoré na základe zmluvy o podnájme neužíva sťažovateľka, ale syn sťažovateľky, pričom tento ani nebol účastníkom konania o jeho vydanie.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Krajský súd v uznesení sp. zn. 19 Co 87/2011 z 20. decembra 2011 sa s odvolacími námietkami sťažovateľky, na ktorých je okrem iného založená aj táto sťažnosť, vysporiadal takto:

„... V danom prípade navrhovateľ potrebu dočasnej úpravy právnych pomerov osvedčil tak, ako to správne konštatuje aj súd prvého stupňa... Je nesporné, že výstavba verejného vodovodu je rozsiahlou vodohospodárskou líniovou stavbou realizovanou vo verejnom záujme, za účelom zásobovania obyvateľov pitnou vodou a jej realizácia je ohrozená konaním odporkyne. Zo spisu vyplýva, že odporkyňa svoj súhlas pre vstup na pozemky podmieňuje v prvom rade úhradou pohľadávky vo výške 184.027,08 eura s príslušenstvom, o ktorej sú vedené tri žaloby na príslušných súdoch a pohľadávku navrhovateľ považuje za spornú. Z konania tiež vyplýva, že rokovanie s navrhovateľom ohľadom podmienok vstupu na predmetné pozemky odporkyňa viaže len na úhradu tejto sumy a bez jej splnenia nie je ochotná s navrhovateľom o uvedenom rokovať. ...

Správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva aj z ust. § 20 ods. 1 zákona č. 442/2002 Z. z., podľa ktorého prevádzkovateľ je oprávnený v nevyhnutnej miere vstupovať na cudzie pozemky v súvislosti, okrem iného aj s nariadovaním verejného vodovodu.

K ďalším námietkam odvolateľky je potrebné uviesť, že nie je možné súhlasiť s jej tvrdením, že navrhovateľ porušil stavebné povolenie..., že s ňou neprejednal vopred vstupy na dotknuté pozemky. Navrhovateľ podľa stavebného povolenia mal prejednať vstupy na pozemky s užívateľmi pozemkov a vo vzťahu k odporkyni to zrealizoval aj písomne, no práve odporkyňa nebola prístupná to akceptovať. Ako to vyplýva aj z listu odporkyne zo dňa 10. 02. 2011 adresovaného navrhovateľovi sama uvádza, že dňa 08. 02. 2001 bola požiadaná o súhlas na vstup na pozemky pre realizáciu stavby S., úsek G.. Z uvedeného listu však tiež vyplýva, že súhlas so vstupom podmienila úhradou pohľadávky vo výške 184.027,08 eur s príslušenstvom, ktorú mala nadobudnúť zmluvou o postúpení pohľadávok od spoločnosti A., s. r. o. Uvedené preukazuje..., že najneskôr dňa 08. 02. 2011 odporkyňa bola vyzvaná navrhovateľom na rokovanie o vstup na predmetné pozemky. Jej tvrdenie, že to tak nebolo teda je vyvrátené uvedeným listom nachádzajúcim sa v spise na č. l. 12 vo fotokópii. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že navrhovateľ vyvinul ďalšiu aktivitu a vyžiadal súhlasy od vlastníkov dotknutých pozemkov, keď odporkyňa mu súhlas na vstup na pozemky odmietla poskytnúť podmieňujúc to úhradou spornej pohľadávky.

... Aj keď odporkyňa ďalším podaním doručeným súdu 25. 11. 2011, teda až po odvolacej lehote poukázala na to, že nie všetky nehnuteľnosti, cez ktoré má ona strpieť realizáciu stavebných prác obhospodaruje ona, ale že ich obhospodaruje jej syn M. V. ml., odvolací súd uvádza, že zmluva o nájme č. 2008 zo dňa 12. 05. 2008, ktorú odporkyňa v uvedenej súvislosti predložila, nemôže mať vplyv na zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa o nariadení predbežného opatrenia. Uvedená nájomná zmluva jednak nekonkretizuje parcely, ktoré by mali byť predmetom uvedenej nájomnej zmluvy, a to číslami, ktoré by bolo možné porovnať stotožniť s číslami parciel, ktorých sa týka nariadené predbežné opatrenie a jednak v nájomnej zmluve vystupuje odporkyňa ako vlastníčka predmetných nehnuteľností, ktorých vlastníčkou z dôkazov predložených do spisu nie je. Nebolo preto preukázané, aby parcely, ktorých sa predmetné predbežné opatrenia týka, neužívala odporkyňa, ale tretia osoba.

Záverom je treba ešte dodať, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní, preto tvrdenie odporkyne, že súd prvého stupňa vyhovel návrhu navrhovateľa na predbežné opatrenie z dôvodu jeho silnejšieho postavenia ako akciovej spoločnosti voči odporkyni ako samostatne hospodáriacemu roľníkovi nie je dôvodné.

... Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne postupom podľa § 219 O. s. p. potvrdil. ...“

V súvislosti so sťažovateľkou namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy je potrebné osobitne akcentovať, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd preto ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežného opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežnom opatrení iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu. Avšak aj v konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia musia byť taktiež rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené.

Ako to však z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého uznesenia vyplynulo, krajský súd stotožniac sa so závermi okresného súdu svoj právny názor založil najmä na ustanovení § 20 ods. 1 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o verejných vodovodoch“), podľa

ktorého prevádzkovateľ je oprávnený v nevyhnutnej miere vstupovať na cudzie pozemky okrem iného aj v súvislosti so zriaďovaním verejného vodovodu.

Právny názor krajského súdu opierajúci sa najmä o ustanovenie § 20 ods. 1 zákona o verejných vodovodoch, podľa ktorého navrhovateľ osvedčil dôvodnosť vydania predbežného opatrenia, resp. dočasnej úpravy pomerov, nijako nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z uznesenia krajského súdu totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu označeného zákonného ustanovenia, ktorá by bola popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Tak isto ani sťažovateľke uznesením okresného súdu č. k. 2 C 150/2011-174 z 3. októbra 2011 s poukazom na procesno-právne ustanovenie § 76 ods. 1 písm. f) OSP uloženú povinnosť zdržať sa konania, ktoré by bránilo navrhovateľke vo vykonávaní stavebných prác v trase vedenia verejného vodovodu podľa stavebného povolenia a súčasne strpieť realizáciu tejto stavby, ktoré bolo napadnutým uznesením krajského súdu ako vecne správne potvrdené, nemožno považovať za takú, ktorá by sa vymykala účelu a zmyslu hmotno-právneho ustanovenia § 20 ods. 1 zákona o verejných vodovodoch, resp. tento by akokoľvek prekračovala.

Krajský súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom dostatočne vysporiadal aj s námietkou sťažovateľky, pokiaľ ide o ňou tvrdené nesplnenie podmienky uloženej stavebným povolením, ktorá spočívala v povinnosti navrhovateľky vopred prerokovať a uzavrieť so sťažovateľkou dohodu o vstupe na pozemky, a z jeho rozhodnutia vyplýva, že do odôvodnenia svojho uznesenia uviedol logický postup, akým dospel k záveru, že práve sťažovateľka bola tá, ktorá vstup na pozemky na účely realizácie stavebných prác nebola ochotná akceptovať.

Aj vo vzťahu k tej námietke sťažovateľky, ktorou vytýka, že predbežné opatrenie, resp. výroková časť uznesenia okresného súdu zahŕňa aj pozemky, ktoré na základe zmluvy o podnájme má užívať jej syn, krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia princípom spravodlivého procesu zodpovedajúcim spôsobom podrobne vysvetlil, z akých dôvodov na

základe ňou (až po uplynutí odvolacej lehoty) predloženej zmluvy o podnájme nemožno dospieť k záveru o užívaní pozemkov, resp. ich časti synom sťažovateľky.

Napokon, sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s označeným uznesením okresného súdu je v zmysle ustanovenia § 159 ods. 2 OSP záväzné okrem všetkých orgánov verejnej moci „len“ pre účastníkov konania. A teda, ak by sa syn sťažovateľky, ktorý účastníkom konania o vydanie predbežného opatrenia nebol, predsa len cítil jeho výrokovou časťou dotknutý, možnosť domáhať sa ochrany svojich práv je mu naďalej zaručená. Tu ústavný súd podotýka, že ochrana údajných užívacích práv syna sťažovateľky je predovšetkým vecou jeho samotného, a nie vecou sťažovateľky.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd sa dostatočne vysporiadal zo všetkými skutočnosťami podstatným pre rozhodnutie a jeho skutkové a právne závery nemožno považovať za svojvoľné, neopodstatnené, arbitrárne či z ústavného hľadiska neudržateľné.

Ústavný súd poukazuje ďalej na to, že účelom predbežného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností, ktorá nevylučuje, že o právach a povinnostiach účastníkov konania o predbežnom opatrení bude v rozhodnutí vo veci samej rozhodnuté inak než v konaní o predbežnom opatrení. Predbežné opatrenia predstavujú rozhodnutia, trvanie ktorých je obmedzené a môže byť kedykoľvek na návrh zrušené.

Ústavný súd napokon dodáva, že predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 OSP), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami. Vyhovenie návrhu na vydanie predbežného opatrenia však nemôže samo osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti právneho názoru krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným.

Uvedené bolo podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Sťažovateľka tiež namieta, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co/87/2011 došlo k priet'ahom, čím malo byť porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu označeného práva nečinnosťou tohto orgánu nemôže dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z príloh sťažnosti podanej ústavnému súdu vyplýva, že napadnuté konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 19 Co 87/2011 bolo ukončené vydaním uznesenia z 20. decembra 2011. Sťažovateľka sa napriek tomu na ústavný súd obrátila so svojou sťažnosťou až podaním z 21. januára 2012 (doručeným ústavnému súdu 2. februára 2012, podaným na poštovú prepravu 1. februára 2012), t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na všeobecnom súde, ktorý sťažovateľka označila za účastníka konania, už netrvalo a konanie o jej sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý

ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľka sa v predmetnej veci domáhala ochrany svojho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní pred krajským súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jej právna neistota vo vzťahu k predbežnému opatreniu, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd nad rámec vlastnej argumentácie a pre úplnosť veci dodáva, že okresným súdom bol spis na účely rozhodnutia o odvolaní sťažovateľky proti jeho uzneseniu č. k. 2 C/150/2011-174 z 3. októbra 2011 predložený (doručený) krajskému súdu 24. novembra 2011, krajský súd v rámci svojho postupu zákonnú lehotu v zmysle ustanovenia § 217 ods. 1 druhej vety OSP, podľa ktorej súd o odvolaní proti rozhodnutiu o predbežnom opatrení v ostatných veciach rozhodne bezodkladne najneskôr do 30 dní, dodržal.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení označeného rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní finančného zadosťučinenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júla 2012